

ΕΤΟΣ ΙΕ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1882.

ΑΡΙΘ. 172

Συνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΚΟΥΣΙΣ

Είς ούδένα, πλην τών τακτικών
άνταποκριτών, στέλλεται «ή Έφημερίς
των Παιδών» άνευ προπληρωμής.

» » » Έξωτερικῶ 2.

Έν ὀδοφ' ἰθὺλασ ἀρ. 39.

Σημείωσις. Σκοπεύοντες νά εξακολουθήσωμεν στεράν έρωτήσεων επί διαφόρων άντικειμένων, έιδοποιούμεν τοὺς μικροὺς μας φίλους, ὅτι ένός μόνου λότου τὸ ὄνομα θά δημοσιεύωμεν εἰς έκάστην έρώτησιν, καὶ τοῦτο διὰ κλήρου, αἱ ἀποκρίσεις δὲ τοῦ παρόντος φύλλου θά δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τοῦ 'Ιουνίου.

— Παρακαλοῦνται προσέτι οἱ λόγοι τῶν έν τῷ παραρτήματι αἰνιγμάτων, γρίφων καὶ ἀποστιγθῶν νά στέλλουν αὐτάς εἰς χωριστὸν χαρτίον, καὶ οὐχὶ ανάκατα μετὰ τὰ ὅποια αὐτοὶ στέλλουν πρὸς δημοσίευσιν. Ἄνευ δὲ τῶν 10 ἀραδῶν, δέν δημοσιεύεται τίποτε.

Πρακτικαὶ έρωτήσεις.

Α'. Περὶ ἀθρανείας.

1. Έάν τις έριππος τρέχη ταχέως, πρὸς ποίαν διεύθυνσιν θά πέσῃ, εάν ὀϊππος αἰφνης σταματήσει;
2. Έάν τις ἴσταται ὄρθιος εἰς μίαν λέμβον, διατί όταν ἐκκινήσῃ ἡ λέμβος πίπτει εἰς τὰ ἔπισθεν;
3. Όταν τις κρατῆ εἰς χεῖρας ποτήριον ὕδατος, ἢ ἄλλου τινός υγροῦ, διατί, όταν κινήθῃ ἢ σταματήσει αἰφνείως, τὸ ὑγρὸν γόνεται;
4. Διατί διαμρμένους τις κατὰ πόδας δύνανται νά διεκπύρῃ κάμουν στροφῆν τινα;
5. Διατί ἄμαξά τις κινδυνεύει ν' ἀνατραπῆ, όταν κάμπτη γωνίαν τινά με ὄρμην;
6. Διατί μετὰ τῷ μάζωμα τῶν πανίων πλοίου τινός τὸ πλοῖον εξακολουθεῖ νά κινήται; καὶ διατί μετὰ τὴν ἀνοίξιν αὐτῶν ἀπαιτεῖται ὀλιγὸς καιρὸς νά κινήθῃ;

— Μεγάλῃ εὐτυχίᾳ εἶναι τὸ νά ἀπολαμβάνῃ τις ἕτι ἐπιθυμῆ; ἀλλ' ἔτι μεγαλειότερα τὸ νά μὴ ἐπιθυμῆ, ὅτι δέν ἔχει.

Ἡ ἀνοίξις.

Ἰδοῦ, ἰδοῦ ἡ ἀνοίξις στήν γῆν μας ἤλθε πάλιν
μὲ δῶρα ἀπειράριθμα, ὠραία, θελκτικῆ
καὶ ἡ γῆ παιδρῶς ἐξόπνησε τοῦ χάρου τὴν ἀγκάλην
παρήτησε καὶ ἤνθησε σὲ ἕαρ τὸ γλυκὺ.

Ἦλθεν. ἰδοῦ τὴν έννοῦσ ἀπὸ τὸν ἥλιόν της,
ποῦ βέπτει τὰς ἀκτίνας του θερμὰς καὶ φωτεινὰς,
ἀπ' τὴν σελήνην τῆς νυκτός, τὸ φῶς τὸ ἱλαρόν της,
τοῦ οὐρανοῦ τὸ αἰθριον, τῆς γῆς τὰς καλλονὰς.

Ἀπὸ τὴν αἶραν τῆς αἰγῆς ποῦ πνέει μ' ἡσυχίαν
καὶ εὐνῆ τὰ μυρόπινα στενοζύουσα φιλεῖ,
ἀπ' τὸν μακρὸν κορυθαλόν ποῦ ψάλλει τὴν πρωίαν,
τὴν μέλισσαν, ἥτις βομβεῖ εἰς εὐνῆ εὐθαλῆ.

Κ' ἡ χελιδὼν, ἥτις πετὰ ἀμέριμος, τραχεῖα
καὶ ψάλλει ἄσματὰ τετραπὰ μετὰ τὸν λευκόν,
ἡ πεταλοῦδα ποῦ γυρνᾷ εἰς τῶν ἀγρῶν τὰ ἔα
καὶ εἰς φύλλον βόδου κάθηται, ἢ κάλυκ' ἀνθηρόν.

Καὶ αὐτὴ τῶν δένδρων ἡ σικιά, τὰ βόδα ποῦ ἀνοῦσαι,
τὰ διαυγῆ βυσία, τὰ κρῖνα στήν πηγῆν,
ὁ ζωογόνος ζέφυρος, τί ἄλλο μαρτυροῦσαι,
ἢ ὅτι ἀνοίξις παιδρὰ ἀνέτειλε στήν γῆν;

Καλῶς μὰς ἤλθε, ἀνοίξις, παιδρῶς σὲ χαιρετάμεν
εἰκῶν τῆς ἡλικίας μας, στολίζουσα τὴν γῆν
ὅπως αὐτὴ νέαν στολῆν καὶ ἡμᾶς θά ένδυσῶμεν,
τὴν τῶν μεγίστων ἀρετῶν θείαν μαρμαρυγῆν.

Έν Μετολήνῃ 1882.

Ε. Δ.

ΑΓΡΙΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΟΥΙΝΕΑΣ.

Εἰς τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένεια των οἱ ἄνθρωποι φαίνεται ὅτι ἀπέδιδον πολλὴν σημασίαν ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων· καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν αὐτοὺς εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ κοινωνικάς καταστάσεις περιποιομένους αὐτὰ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας· καὶ ἡ μὲν κόμη ἐθεωρεῖτο καὶ θεωρεῖται εἰσέτι ὡς εἰδικὸν κόσμημα τῶν γυναικῶν, ἂν καὶ ἐνίοτε εἰς τινὰς ἐποχὰς καὶ χώρας ἢ μακρὰ καὶ ὠραία κόμη ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν τῶν ὠραιότατων φυσικῶν κοσμημάτων καὶ τῶν ἀνδρῶν. Οὕτως ὁ Ὅμηρος ἀνομάζει τοὺς Ἀχαιοὺς καροχημόωντας καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις δ' Ἑλλησιν ἢ καλλιέργεια τῆς κόμης ἦτο

ὁποῦν τὰ μαλλία ἕνεκα τῆς σγουρότητος καὶ μικρότητος των δὲν δύνανται νὰ διευθετηθοῦν τόσον καλῶς καὶ ποικίλως, ὅσον τὰ τῶν λευκῶν.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τρεῖς αὐτόχθονας τῆς Νέας Γουινέας, ἔχοντας ἕκαστον τὴν κόμην του διευθετημένην κατὰ τὴν ἀρεσκείαν του, ὅπως καὶ οἱ πρόγονοί μας Ἕλληνες ἔπραττον. Ὡς φαίνεται μεταξὺ τῶν μαύρων τούτων δὲν ὑπάρχει ἐπικρατῶν ἑσθμῶν· ἀλλ' ἕκαστος δύνανται νὰ πλέξη καὶ διευθετῇ τὰ μαλλία του, καὶ νὰ κουμπῶνῃ τὸ ἔνδυμά του ὅπως βούλεται· ἕνεκα δὲ τῆς ἰσότητος αὐτῶν τοῦ νὰ χρικελῶνται, δύνανται νὰ σχηματισθοῦν κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, λίαν παραδόξους. Ἐκτὸς δὲ τῆς κόμης ζωγραφίζουσι καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα, διό-

Αὐτόχθονες τῆς Νέας Γουινέας.

κοινῇ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. Εἰς τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη τὸ ἐπικρατοῦν ἔθνος εἶναι οἱ μὲν ἄνδρες νὰ κερῶνται τὴν κόμην των, αἱ δὲ γυναῖκες νὰ τὴν ἀφίνωσι ν' ἀβάνῃ καὶ μάλιστα νὰ τὴν περιποιοῦνται, ὥστε νὰ αὐξάνῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο. Τούτου ἕνεκα μεταχειρίζονται διάφορα ἔλαια καὶ κολλύρια καὶ νερὰ διὰ τῶν ὁποίων ζητοῦν νὰ καταστήσουν τὰ μαλλία των μακρύτερα, λεπτοφύεστερα καὶ ὠραιότερα.

Μεγάλη προσοχὴ καὶ κόπος καὶ δαπάνη καταβάλλονται προσέτι, ὅχι μόνον περὶ τὴν καλλιέργειαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διευθέτησιν τῆς κόμης· τούτου ἕνεκα ἐπενομήθησαν καὶ ἐπινοοῦνται καθ' ἑκάστην πολλὰ καὶ ποικίλα εἶδη διευθετήσεως τῆς γυναικείας κόμης, οὐ μόνον μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀγρίοις, καὶ ἀκόμη μεταξὺ τῶν Νιγηριτῶν τῶν

περιφέρονται γυμνοὶ καὶ οὕτω καθίστανται ἀληθῶς φοβεροὶ εἰς τὴν ὄψιν.

Ἡ νέα Γουινέα εἶναι νήσος κειμένη πλησίον τῆς Αὐστραλίας, κατοικεῖται δὲ ὑπὸ πολλῶν καὶ ποικίλων φυλῶν, ὅλαι ἑμῶς εἶναι βυθισμένοι εἰς βαθὺ σκότος ἀμαθείας καὶ δεσποδαιμονίας. Αἱ μόναι θρησκευτικαὶ των ἰδέαι συνίστανται εἰς σκοτεινὴν ἢ δεσποδαίμονα πίσσιν περὶ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ ἐθελασμοῦ, ἢ ἀποκτήσεως τῆς ἐννοίας τοῦ Πνεύματος, ὅπως καλοῦσι τὸν Θεόν. Ἐχουσι δὲ εἰς μεγάλην ὑπόληψιν τὰ ἀνθρώπινα κρανία, καὶ διὰ τοῦτο πολεμοῦσι πρὸς ἀλλήλους πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῶν.

Πρὸ πέντε ἐτῶν εἰσέχθη καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Χριστιανισμὸς, εἰς τὸ διάστημα δὲ τούτου τέσσαρες ἐκ τῶν γλωσσῶν τῆς νήσου καταστάθησαν διὰ μόνων τῶν προ-

σπαθειῶν τῶν Ἱεραποσώλων γραπταὶ, διάφορα δὲ βιβλία διδακτικὰ καὶ θρησκευτικὰ ἐγράφθησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν εἰς αὐτάς· προσέτι δὲ τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια καὶ διάφοροι κατηχήσεις, καὶ πολλοὶ διὰ τῶν μέσων τούτων καὶ ἰδίως τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου ἐγένοντο Χριστιανοί, καὶ ζῶσιν ὡς Χριστιανοί.

«**Ἄν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω.**»

«Ἔχεις μάθει τὰ νέα;» εἶπε μέγας τις σκώληξ εἰς ἄλλον τινὰ μικρότερόν του. Ὁ ἄλλου μὲ μίαν γλαῦκα χθῆς καὶ αὐτὴ μοὶ εἶπε παράδοξα πράγματα..»

«Δὲν θοὶ λέγεις ἢ ἀκούσω καὶ ἐγὼ περὶ αὐτῶν;» εἶπεν ὁ ἄλλος.

«Αὐτὴ μοὶ εἶπεν, ὅτι θὰ γείνω ἐντελῶς διάφορον πλάσμα, ὅτι εἶδός τι ὕπνου θὰ με καταλάβῃ, καὶ χωρὶς πόνου θὰ σμικρυνθῶ, καὶ τὸ περιεργότερον θὰ κλεισθῶ εἰς εἶδος τι κιδωτίου καὶ οὕτω θὰ μένω καθ' ἑαυτὸν τὸν χειμῶνα. Ὡταν δ' ἔλθῃ ἡ ἀνοιξίς, θὰ διαρρήξω τὸ κιδωτίον μου καὶ θὰ ἐξέλθω ἐκείθεν ὠραια χρυσαλλίς μὲ πολυτοκίικα χρώματα, πετώσῃ ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος καὶ τροφωμένη ἀπὸ τὸ νέκταρ, τὸ ὅποιον εἶναι ἀπταμειμένον εἰς αὐτά. Δὲν σε φαίνονται πολὺ παράξενα ὅλα ταῦτα;»

«Μήπως εἶπεν, ὅτι καὶ μικροὶ σκώληκες καθὼς ἐγὼ θὰ πάθουν τὴν αὐτὴν μεταμόρφωσιν;»

«Εἶπε περὶ ὅλης τῆς φυλῆς μας· ἀλλὰ σὺ εἶσαι τόσον μικρὸς καὶ ἀσημαντός, ὥστε πιθανὸν νὰ σὲ παραλέψουν.»

«Εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου;»

«Ὁχι. Καὶ νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν το πιστεύω.»

«Ἄλλ' ἡ γλαῦξ γνωρίζει τὰ πάντα· εἶπειτα δὲν ἔχει νὰ κερδίσῃ τίποτε πλάτσουσα ἐν τοιούτῳ ψεύδους.»

«Τίποτε· διότι ὅταν μοὶ ἔλεγεν αὐτά, ἦσαν παρόντες καὶ τὰ ἦκουσαν καὶ ἄλλοι τῆς φυλῆς μας, καὶ ἐάν τὸ ἐργάζομενον θέρος δὲν ἀληθεύσουν οἱ λόγοι τῆς, κἀνεὶς δὲν θὰ τὴν πιστεύῃ πλέον, ὅσον σοφὴ καὶ συνετὴ καὶ ἂν ἐδείχθη ἕως τῶρα. Ἄλλὰ συλλογίσου τι παράξενον πρᾶγμα θὰ ἦναι, ἐγὼ ὁ βραδύτατος σκώληξ νὰ λάβω πτέρᾳ καὶ νὰ πετώ εἰς τὸν ἀέρα! Τί θὰ γείνουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ πόδες, καὶ πόθεν θὰ ἔλθουν αἱ πτέρυγες καὶ τὰ ὠραιὰ χρώματα;»

«Βεβαίως, εἶπεν ὁ μικρὸς σκώληξ, εἶναι δύσκολον νὰ τὸ πιστεύσῃ τις, καὶ ὅμως ἐνίοτε συμβαίνουν πολλὰ παράξενα πράγματα. Συχνὰ θαυμάζω βλέπων τὸν ἥλιον νὰ ἀνατέλλῃ καὶ νὰ δύῃ πρῶι καὶ ἑσπέρας, ἐνῶ ἔχω ἀκούσει νὰ λέγουν, ὅτι αὐτὸς μένει ἀκίνητος, ἡ δὲ γῆ μας γυρίζει κατὰ παράξενον τρόπον, ἐνῶ ἐγὼ τοιαύτην κίνησιν ποτὲ δὲν ἤσθάνην.»

«Ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω εἰς τοιαῦτα παραμύθια, ἐάν δὲν τα ἴδω μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου· ὅσῳ καὶ ἂν βεβαίῳ αὐτὰ ἢ σοφὴ γλαῦξ.»

«Ἐπεθύμουν νὰ ἤθελε συμθεῖ τούτο καὶ εἰς ἐμέ· εἶπεν ὁ μικρὸς σκώληξ, θὰ τὴν ἐρωτήσω δὲ ὅταν τὴν ἴδω.»

«Καλλίτερα νὰ μὴ ἀναμυχθῆς εἰς τὰ τοιαῦτα, διότι θὰ σὲ πάρουν διὰ ἀδιάκριτον.»

«Ἄλλὰ πόσον εὐχάριστον θὰ ἦτο νὰ συλλογίζομαι περὶ μιᾶς τοιαύτης μεταμορφώσεως! ἡ ζωὴ μου θὰ κατασταθῇ διπλάσιως εὐτυχέστερα. Δὲν θὰ μὲ ἔμελε δὲ διὰ τὰ μικρὰ ἐνοχλήσεις, αἱ ὅποιαι μὲ συμβαίνουν τώρα,

ἐάν ἤξευρα, ὅτι θὰ εἶχον τοιαύτην τόχην εἰς τὸ μέλλον.»

Μετὰ τινὰς ἑβδομάδας οἱ δύο οὗτοι φίλοι συνητηθήσαν ἐκ νέου, ὁ δὲ μεγάλος ἠρώτησε τὸν μικρὸν, λέγων, «Ἐμαθες τίποτε περισσότερον περὶ ὅσων σοὶ εἶπον προχθές;»

«Μάλιστα· ἠρώτησα τὴν κυρίαν γλαῦκα καὶ ἔμαθον παρ' αὐτῆς ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ μεταμορφωθῶ εἰς ὠραιάν πεταλούδαν μὲ πτερὰ πολυτοκίικα καὶ ὠραία, καὶ θὰ πετώ εἰς τὸν ἀέρα, ὁ δὲ συλλογισμὸς περὶ τούτου μὲ κάμνει νὰ αἰσθάνομαι ἑαυτὸν πολὺ εὐτυχῆ ἔκτοτε.»

«Εἶσαι πολὺ ἀνόητος, πιστεύων εἰς τοιαύτας ἀνοησίας· ἐγὼ ὅσον συλλογίζομαι περὶ αὐτῶν, τόσον τὰ ἐδωρίσκω μεγάλας ἀνοησίας· πρὶν πιστεύσω τι πρέπει νὰ τὸ ἴδω· αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ μου.»

«Πιστεύεις ὅτι ὁ ἥλιος θὰ ἀνατελεῖ αὔριον· καὶ ὁ ἔμωσ δὲν τον εἶδες εἰσέτι.»

«Αὐτὸ ἀλλάζει, διότι τὸν εἶδον ἀνατέλλοντα σήμερον καὶ καθ' ἑαυτὸν τὴν ζωὴν.»

«Ἄλλ' ἄλλοι σκώληκες μεταμορφώθησαν πρὸ ἡμῶν.»

«Οὕτω λέγεις σὺ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶδον ποτὲ ἓνα ἐξ αὐτῶν νὰ λάβῃ πτέρυγας ἐνώπιόν μου καὶ νὰ πετάξῃ.»

«Ἡ γλαῦξ ὅμως εἶδε πολλοὺς, καὶ ἄλλοι δὲ γεροντότεροι καὶ σοφώτεροι ἀπὸ τὴν γλαῦκα βεβαιοῦσι τὸ αὐτό.»

«Ἄς πάγουν νὰ λέγουν· εἰς ἐμέ εἶναι ἀδιάφορον· ἐγὼ δὲν εἶδον τοιοῦτόν τι.» «Πιστεύεις ὅτι ζῆς;»

«Βεβαίως.»

«Ἰνωρίζεις πῶς ἤλθες εἰς τὴν ζωὴν;» «Ὁχι.»

«Λοιπὸν δὲν δύνασαι νὰ τὸ ἐξηγήσῃς, διότι εἶναι παράδοξον καὶ θαυμαστόν, καὶ ὅμως δὲν δύνασαι νὰ δυσπιστήσῃς, διότι εἶναι πραγματικόν. Ἔχεις σῶμα, ἀλλὰ πῶς ἤλθε καὶ τί εἶναι καὶ πῶς κινεῖται, δὲν γνωρίζεις. Διατί λοιπὸν νὰ ἦναι ἀδύνατον καὶ τὸ ὅτι δύνασαι νὰ ζήσῃς ἀλλοῦ καὶ μὲ διάφορον σῶμα, ὡς λέγει ἡ γλαῦξ;»

«Ἦμπορεῖς νὰ τὰ πιστεύσῃς ὅλα, ἂν θέλῃς· ἐγὼ ὅμως ἤξευρα, ὅτι θὰ ἀποθάνω ὅπως εἶμαι ὡς πρὸς τὸ λαμπρὸν δὲ ἐκεῖνο μέλλον σοὶ τὸ χαρίζω διον!»

Ὁ χειμῶν ἐπέρασε καὶ ἰδοὺ ἐξέρχεται ἐκ τινος κελύφους (κουκουλίου) λαμπρὰ τις καὶ ὠραία χρυσαλλίς, ἐπέταξε δ' ἀμέσως εἰς τὸν ἀέρα εὐχάρις καὶ εὐτυχῆς· ἔλθοῦσα δ' ἐκείθεν ἐπὶ κλάδου ἰτέας ἀνωθεν διαφρανοῦς τινος λίμνης, ὁπόθεν ἤδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν ἀντανάκλασίν τῆς εἰς τὸ ὕδωρ· αὐτὴ πρώτη ἀνεκάλυψε μεταξὺ τῶν φύλλων τὸν παλαιὸν τῆς φίλον, μεταβεβλημένον καὶ καθαρίζοντα τὰ πτερὰ του διὰ τῶν ποδῶν του.

«Λοιπὸν, φίλε, ἀνέκραξέ πρὸς αὐτόν, τί λέγεις τώρα περὶ τῆς μεταμορφώσεώς σου; ἀμφιβάλλεις εἰσέτι;»

«Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ φίλος· λυποῦμαι δ' ἐνθυμούμενος πόσην εὐτυχίαν ἔχασα, μὴ θέλων νὰ πιστεύσω εἰς τὴν μεταμόρφωσιν ταύτην, ὅταν ἤμην σκώληξ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι οὔτε ὅταν ἤμην σκώληξ ἐγνωρίζον πῶς ἤλθον εἰς τὸν κόσμον καὶ ἔζων, οὔτε τώρα ἀφοῦ εἶναι χρυσαλλίς γνωρίζω. Τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι εἰς ὅλα ταῦτα διαβλέπω τὸν δάκτυλον Μεγάλῃς τινὸς Δονώμεως κυδερνώσεως τὰ πάντα, εἰς τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον.»

Η ΜΑΜΗ ΚΑΙ Η ΕΓΓΟΝΗ.

Μία γρόντισσα, ἡ μάμη τῆς μικρούλας Ἰουλίαις
 Πού 'χε ζήσει σ' ἄλλα χρόνια, σὲ πρὸ φρόνιμ' ἐποχῆ,
 Ἦθελε σ' αὐτὴ νὰ δείξῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἐργασίας,
 Ἄν καὶ λίγα γραμματάκια ἔμαθε πολὺ μικρῆ.

«Αἰ! παιδί μου,»—εἶπ' ἡ μάμη—«τὸν καιρὸν ἔν σκαταλάτῃ
 «Κάθε βρῆδον μὲ τοὺς μύθους καὶ με λόγια μοναχά,
 «Θάρθ' ἡμέρα κάθε μία ποὺ κερῶς θὰ συλλογᾶται
 «Γιὰτ' ὁ χρόνος ποὺ περνᾶει πῶς δὲν ξαναγυρνᾷ.»
 «Ἐλα κάθισε σιμά μου· τῆς καρδιάς σου δὲ, τ' ἀρέσῃ,
 «Ἐγὼ ἄλλο θὰ τῆς δείξω ἀπ' ἐκεῖνο πρὸ καλὸ,

Ἡ μάμη διδάσκουσα τὴν μικρὰν Ἰουλίαν νὰ πλέκῃ.

Ἔνα βρῆθ' ἡ Ἰουλία πεταχτῆ σὰν τὸ πουλάκι,
 Εἰς τὴ μάμη τρέχει μέσα, καὶ φωνάζει μὲ χαρὰ,
 «Θὰ μοῦ πῆς κἀνένα πάλι ὠμορφο παραμυθᾶκι
 Ἄπ' ἐκεῖνα ποὺ μαγεύουν τὴν μικρούλα μου καρδίαν»

«Πᾶρ' αὐτὸ ποὺ ἡ μαμά σου δε' ἐσένα θέ νὰ πλέκῃ,
 «Μοναχὴ σου νὰ τὸ κέρμης, καὶ ἐγὼ σὲ βοηθῶ.»

Ἄπὸ σήμερα, ἐν θέλῃς, νὰ ἀκούσῃ· τὴν ἀλήθεια,
 Ἄϊν παιδιῶν τῆς τρέλλαις παιδῶς, γίνου κόρη γνωστικῆ.

«Σὺ δὲν ἐμάθεες ἀκόμα ἀπ' αὐτὰ τὰ παραμύθια,
 «Πὸς' ἀέξ' ἡ ἐργασία, ὦ! μικρὰ μου ἐγγονή.»

«Δὲν ἀρκοῦν τὰ πλούτη μόνον γὰρ νὰ ζήσης μ' εὐτυχία,
 «Οὐδὲ πάλι τὰ βιβλία, ὁ χορὸς, ἢ μουσική.»

«Μάθε κόρη μου νὰ πλέκῃς, νὰ κεντᾷς ἢ ἐργασία
 «Δίδει πτέρυγας εἰς πάντας, δι' αὐτῆς ὁ κόσμος ζεῖ.»

Τῆ 22 Φεβρουαρίου 1882. Ν. Ἰγγλέσης.

Ἡ γράια Μαργαρίτα διεγγομένη εἰς τὸν Κόμητα τὴν ἀρπαγὴν τοῦ Υἱοῦ.

**ΤΟΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.**

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

«Ἄλλὰ, προσέθηκον ὁ ἱατρὸς, εἰς ἕλον τοῦτο δὲν
 ὑπάρχει βεβαιότης· ἔθεν σὲ παρακαλῶ, μὴ προῖθῃς

περαιτέρω πρὶν σκεφθῆς καλῶς περὶ τοῦ πρακτέου.»

Οἱ λόγοι τοῦ ἱατροῦ ἔκαμον τὸν κόμητα νὰ διστάσῃ·
 ἐνῶ δ' εὐρίσκειτο ἐν ἀμφιβολίᾳ, ὑπηρετὴς τις εἰσελθὼν
 ἀνήγγειλεν, ὅτι μία γράια Ἀθηγανίς ἐξήτει νὰ τὸν ἴδῃ.

«Ἄ! αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ γράια Μαργαρίτα!
 Ἐφώναξεν ἡ Ἑλένη. Σὲ βεβαιῶ δὲ, κύριέ μου, ὅτι

αυτὴ γνωρίζει τὰ πάντα περὶ τοῦ Ἑρῖκου!»

«Εἰπέτε τῆς νὰ ἔλθῃ,» εἶπεν ὁ Κόμης.

«Ἄλλὰ, κύριε,» ἐφάναξεν ἔντρομος ἡ μικρὰ Γλένη, «δὲν θὰ τὴν ἀφήσης βέβαια νὰ μὲ πάρῃ!»

«Βεβαίωτατα ὄχι, τέκνον μου,» εἶπεν ὁ Κόμης. «Σὺ εἶσαι τώρα ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, καὶ κάνεις δὲν ἔμπορεῖ νὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς μου. Μὴ φοβῆς λοιπόν.»

Ἡ γραία εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον, ἡ δὲ ὑποψία τῆς Ἑλένης ἀπεδείχθη ἀληθής· ἦτο ἡ γραία Μαργαρίτα!

«Καὶ τί με θέλεις, καλὴ με γραία;» εἶπεν ὁ Κόμης.

«Ἦλθον,» ἀπεκρίθη ἐκείνη, «νὰ σὲ φανερώσω ἐν μυστικῶν πολλὰ σπουδαίων, ἐὰν μόνον μοὶ δώσης τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου, ὅτι θὰ ἐλευθερώσης τοὺς ἀνθρώπους πρὶν νοκτώσῃ, τοὺς ὁποίους συνέλαβες αἰχμαλώτους, χωρὶς νὰ τοὺς κακοποιήσης.»

Ὁ Κόμης ἐξηπάσθη ἐκ τῆς τόλμης τῆς γραίας, διότι οἱ Ἀλέγχανοι ἐκεῖνοι ἦσαν ἔνοχοι πολλῶν ἐγκλημάτων, ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ μάθῃ τὸ σπουδαῖον ἐκεῖνο μυστήριον, τὸ ὁποῖον πιθανὸν ν' ἀφώρα εἰς τὸ ἀπολωλὸς παιδίον του, τὸν ἔκαμε νὰ δώσῃ τὴν ζητηθεῖσαν ὑπόσχεσιν· προσθέσας· ἂν τῷ ὄντι τὸ μυστικὸν τῆς ἦτο τίσον σπουδαῖον, ὥστε ν' ἀξίξῃ τοιαύτην τινὰ ἀνταμοιβήν, αὐτὴ καὶ οἱ αἰχμαλωτοὶ πρέπει ἀμέσως· ἀφοῦ ἐκεῖνοι ἐλευθερωθοῦν, ν' ἀφήσουν τὴν χώραν καὶ ποτὲ πλέον νὰ μὴ ἐπιστρέψουν εἰς αὐτήν.

«Θὰ γείνη κατὰ τὸ θέλημά σου, εἶπεν ἡ γραία· ἄκουσον δὲ τώρα τὸ μυστικόν. Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον καλεῖται Ἑρῖκος· εἶναι ἀληθῶς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἔχασας, ὁ υἱὸς σου Οὐγὼ!»

Μόλις ἐξῆλθον οἱ λόγοι οὗτοι ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς γραίας καὶ ὁ Κόμης ὄραμῶν ἐνηγκαλισθὴ μετὰ δακρῶν τὸν Ἑρῖκον, ὃ δὲ λατρῶς συνεμερίσθη τὴν χαρὰν αὐτοῦ. Μετὰ τοῦτο ὁ Κόμης ἔστρεψε πρὸς τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν εἰδοποίησε περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς Οὐγὼ· ἐκείνη δὲ, ἂν καὶ ἀσθενῆς καὶ κληῖρης καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἐσηκίωθη καὶ σπρηχθῆσα εἰς τὴν βραχίονα τοῦ Κόμητος, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἔκειτο ὁ Ἑρῖκος καὶ ἐρρήφθη ὡς φρενιτιώσα ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἀφοῦ παρῆλθον αἱ πρῶται ἐκχύσεις τῆς μητρικῆς στοργῆς ἐπὶ τὸ παιδίον, ἡ γραία Μαργαρίτα ἤρχισε τὴν ἱστορίαν τῆς κλοπῆς τοῦ παιδίου ὡς ἐφεξῆς.

«Ἐνθυμίσεια, ἐξοχώτατε, ὅτι πρὸ ἐπτὰ περὶπου ἐτῶν ἔζησ' εἰς ἄλλο φρουρίον περὶ τὰ 50 μίλια ἀπέχον ἀπ' ἐδῶ. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐγὼ ἤμην μὲ συνοδείαν τινὰ Ἀθιγγάνων, οἱ ὅποιοι εἶχον στήσει τὰς σκηνὰς των πλησίον τοῦ φρουρίου σου, ἡμέραν δὲ τινα ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας μας, ὅστις ὠνομάζετο Ῥόλος, ἀφοῦ ἀπουσίασεν ὀλίγον καιρὸν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπήλαιόν μας πολὺ ὠργισμένος ἐναντίον σου, διότι εἰ-

χεσ διατάζει νὰ τὸν φυλάσωσιν, ὠρκίσθη δὲ νὰ μὴ ἡσυχάσῃ ἕως οὗ σὲ φονεύσῃ. Μετ' ὀλίγον ὅμως ὁ θομός του παρῆλθε καὶ ἐγείνεν ἡσυχώτερος, ἐφάνετο δὲ ὡς νὰ ἔπεσεν εἰς μεγάλην σκέψιν. Τελευταῖον, ἡμέραν τινὰ ἔλθῶν πρὸς ἐμὲ, εἶπεν, «εὐρον τέλος τὸν τρόπον νὰ ἐκδικηθῶ τὸν σκληρὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ἀλλὰ πρὶν σοὶ τὸν ἀνακινώσω, ἀπαιτῶ νὰ ὀρκισθῆς ὅτι δὲν θέλεις φανερώσαι τὸ μυστικὸν εἰς κανένα.»

«Ἡ διήγησις τοῦ παθήματός του εἶχε διεγείρει τὴν συμπάθειάν μου, ἐπομένως ἤμην εὐδιάθετος νὰ τὸν βοηθήσω. Ὁρκίσθην λοιπόν, καὶ τότε μὲ ἐφανερώσεν ὅτι ἐσκόπει νὰ ἀρπάξῃ τὸν μικρὸν σου υἱὸν Οὐγὼ, ἰδιὰ νὰ θραύτῃ, ὡς ἔλεγε, τὴν καρδίαν σου,» δίδει ἐξῆς, ὅτι τὸν ὑπερηγάπας. Τὸ σχέδιόν του ἦτο, ἀφοῦ κλέψῃ τὸ παιδίον, νὰ τὸ φέρῃ εἰς ἐμὲ, ἐγὼ δὲ νὰ τὸ μεταφέρω εἰς ἄλλο μακρινὸν μέρος, ὥστε σὺ ποτὲ νὰ μὴ ὀνηθῆς νὰ τὸ ἀνακαλύψῃς.

«Ἀφοῦ ἤκουσα τὸ σχέδιον, ἐπροσπάθησα νὰ τὸν μεταπέσω νὰ μεταβάλλῃ ἀπόρασιν, καὶ ἀντὶ νὰ σὲ στερήσῃ διὰ παντός τοῦ τέκνου σου, νὰ ζητήσῃ δι' αὐτὸ μεγάλα λύτρα, ἀλλὰ δὲν ἤθέλησεν· ἐγὼ δὲ ἀφοῦ ὠρκίσθην ἔπρεπε νὰ μείνω εἰς τὸν δρῶν μου. Ὅθεν, ὅταν νύκτα ἐνὰ μοὶ ἔφερε τὸ παιδίον, εὐθὺς ἀνεχώρησα διὰ νυκτὸς καὶ ἦλθον εἰς τὸ σπήλαιον τοῦτο, ὅπου ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἄλλου τινός, τοῦ Μαυροθοδωρῆ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσας μὲ τὰς ἰδίας σου χεῖρας προχθές, τὸ παιδίον ἀνετράφη εἰς τὸ σκότος τοῦ σπηλαίου καὶ κατὰ πᾶσαν νύκτα ἠκολούθει τὸν ἀρχηγὸν εἰς τὰς ληστρικὰς αὐτοῦ ἐκδρομὰς, εἰς μίαν τῶν ὁποίων εἰσῆλθον εἰς τὸ φρουρίον σου τοῦτο, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἀρπάσσουν ὅλους τοὺς θησαυρούς σου, νὰ χάσουν δὲ καὶ τὸ παιδίον. Ἀφοῦ δ' ἀπέτυχον ἀπὸ τὸν σκοπὸν ἐκεῖνον, ἐπανεῦρον δὲ καὶ τὸν Ἑρῖκον, ὅστις εἶχε περιπλανηθῆ εἰς τὸ δάσος, ἀπεφάσισαν νὰ κλέψουν καὶ τὸν δευτερότατον υἱὸν σου Ἀλβέρτον, διὰ νὰ σὲ ἐθανατώσῃ νὰ πληρώσης μεγάλα δι' αὐτὸν λύτρα. Ἡ θεῖα δὲ ἐμὲς εἶχεν ἄλλως πως προορίσει τὸ πρᾶγμα, καὶ τώρα ὁ μὲν Μαυροθοδωρῆς εἶναι νεκρὸς, πάντες δ' οἱ σύντροφοὶ του αἰχμαλωτοὶ, τὰ δὲ τέκνα σου ἀσφαλῶς εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας. Ἰδοὺ σὲ ἐφανερώσα τὰ πάντα, ἐλπίζω δὲ, ὅτι καὶ σὺ τώρα θὰ ἐκπληρώσης τὴν πρὸς ἐμὲ ὑπόσχεσίν σου, ἀπολύων τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἀφίνων ἡμᾶς ἐλευθέρους ν' ἀπέλθωμεν εἰς ἄλλην γῆν.»

«Γῶ ὄντι, ἐπρόσθεσεν ὁ Κόμης, τὸ μυστικὸν σου εἶναι ἄξιον τῆς ἀμοιβῆς, τὴν ὁποίαν ἐτίμησας καὶ ἰδοὺ πρὸς χάριν σου ἀπολύω τοὺς δεσμώτας, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ποτὲ πλέον νὰ μὴ φανῆτε εἰς τὰ μέρη ταῦτα τῆς Βοημίας.»

«Ἐὐχαριστῶ,» εἶπεν ἡ γραία, καὶ προσκυνήσασα

ανεχώρησαν αὐθωρῶς μετὰ τῶν συντρόφων τῆς.

Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ὁ ἱεροκλήρως τῆς συνοικίας ἐχίρως συγκλητικὸν ἀνα λόγον περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Προνοίας αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς πιστῶς σου, εὐχαρίστησε ὁ αὐτὸν διὰ τὴν θαυμασίαν σωτηρίαν

τῶν παιδίων ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ληστῶν ἐκείνων, ὁ δὲ Κόμης παρέθηκε τραπέζαν, εἰς τὴν ὁποίαν παρέκθισαν πάντες οἱ ἐν τῇ φρουρίᾳ καὶ ἠδερῶνθησαν διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ κυρίου των.

Τ Ε Λ Ο Σ .

Ὁ ἐκ κρανίων ναός.

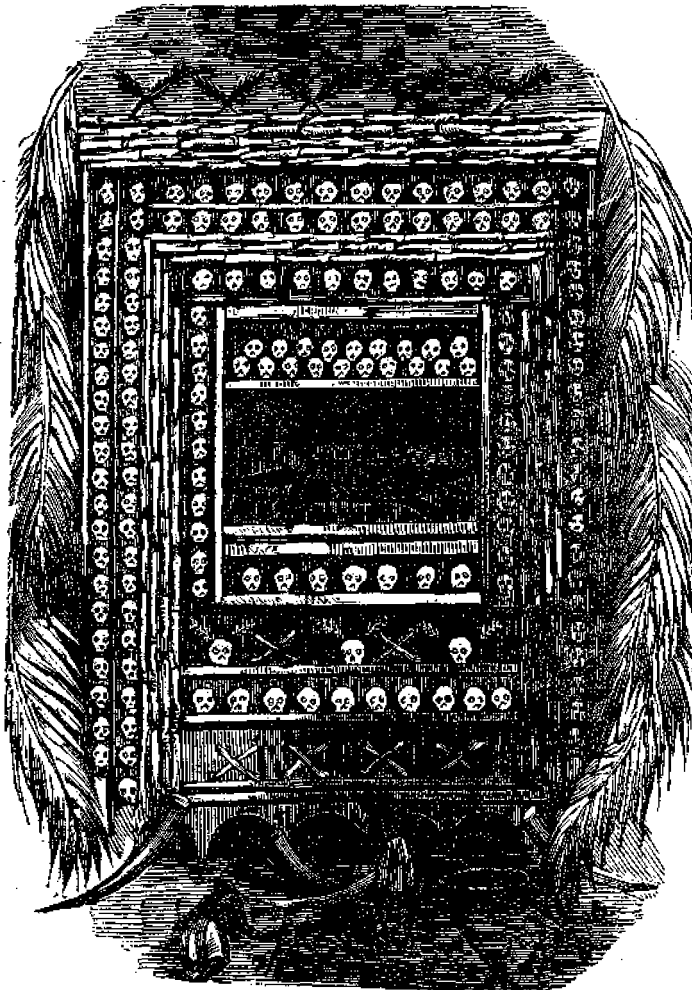
Ἡ προκειμένη εἰκὼν ἀριστῶ γὰρ εἰδωλολατρικὸν κατασκευασμένον ἐκ κρανίων ἀνθρώπων, οἷτινες πίπτωσιν αἰχμαλωτοὶ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρωποφάγων κατοίκων τῆς Βόνου χώρας κατεμένης εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ ναὸς οὗτος ἐξακολουθεῖ ἐπισκευαζόμενος καὶ εὐρονόμενος διὰ προσθήκης νέων κρανίων κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον:

Ὅταν συλληθῆ τις ἐν πολέμῳ αἰχμαλωτός, φέρεται δεδεμένος εἰς μεγάλην τινα πλατῆν, ἐπὶ τῆς ὁποίας κείται ὁ ναὸς οὗτος, καὶ ἐκεῖ ἀποκεφαλίζεται ὑπὸ τοῦ δημίου διὰ μαχαίρας, ἐνώ-

πιον ὄλων τῶν κατοίκων τοῦ μέρους ἐκείνου, οἱ ὅποιοι κάθηται τριγύρω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σιωπηλοί.

Μετὰ τοῦτο ἡ κεφαλὴ φέρεται ἐπὶ πινακίου ὑπὸ τινος κορασίου εἰς τὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει ἡ πυρὰ καὶ ἐκεῖ φέγγεται τούτου γενομένου, διὰ συνθήματος διδομένου ὑπὸ τοῦ ἱερέως, ἅπαντες οἱ παρόντες τρέχουσι φρενιτιῶντες καὶ ἀλαλάζοντες πρὸς τὸ ἀκέφαλον πτώμα καὶ ἕκαστος κόπται ἐξ αὐτοῦ ὅσον δύναται καὶ καταδροχθίζει αὐτὸ ὡμίον, ἕως οὗ ὄλοι αἱ σάρκες ἀφαιρεθοῦν ἀπ' αὐτοῦ· τὰ λοιπὰ ἀποτελεῖόνουσιν οἱ κόνες!

Ὁ ἐκ κρανίων καὶ ὀστέων ναὸς ἐν Βόνου τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ κεφαλὴ ἀνήκει εἰς τοὺς ἱερεῖς, οἷτινες ἀφοῦ καθαρίσουν αὐτὴν ἀπὸ τῶν κρεάτων καὶ τοῦ μυελοῦ, τοποθετοῦσι τὸ γυμνὸν κρανίον ἐπὶ τοῦ ναοῦ καὶ οὕτω τελειώνει ἡ βάρβαρος καὶ ἀηδὴς ἐκείνη τελετὴ.

Μεταδὲ τῶν ἀνθρωποφάγων ἐκείνων οἱ πρό τινος χρόνου σταλέντες ἐκείσα χριστιανοὶ ἱεραπόστολοι ἐξ Ἀγγλίας κατάρθρωσαν νὰ συστήσωσιν Ἐκκλησίαν χριστιανικήν, ἐλπίζεται δὲ, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου διὰ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἀγίας ζωῆς τῶν προσηλύτων αὐτοῦ ἡ συνθήθεια αὕτη θεία καταργηθῆ, καὶ ἡ εἰδωλολατρεία θὰ παύση μαστίφουσα τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ἐκείνης.

Ἡ ἐλάχιστος λαός. Νέος τις περιπατῶν ποτε εἶδε χρυσοῦν τι νόμισμα κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ. Ἐκτοτε ἐλπίσων, ὅτι εἴ εὔρισκε πολλὰ τοιαῦτα νομίσματα, ὥστε ἐπὶ τέλους νὰ καταστῆ πλούσιος, ἐξώθευε τὰς ἡμέρας του περιεργόμενος τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἔχων προσηλωμένους τοὺς ἀφθαλμοὺς του εἰς τὴν γῆν, καὶ εὔρε μὲν διὰ τούτου πολλὰ πρᾶγματα, ἀλλ' ἀπέλεσε τὸν πολυτιμώτατον πάντων τῶν θησαυρῶν, — τὸν χρόνον τῆς νεότητός του, ὅταν δ' ἐπὶ τέλους συνῆλθε καὶ ἐγνώρισε τὴν ἀπάτην του, ἦτο πολὺ ὀργᾶ, ἀπέθανε δὲ καταρῶμενος τὴν στιγμήν καθ' ἣν εὔρε τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο νόμισμα, καὶ ἐλεηνολογῶν ἑαυτὸν διὰ τὴν μακρίαν του. Ἡ καλὴ χρῆσις τοῦ χρόνου εἶναι ὁ κάλλιστος θησαυρός.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Βασίλευς τις ἐπιθυμῶν νὰ κρίσῃ ἐκκλησίαν τινὰ ἡθέλησεν οὐδέ τις ἄλλος νὰ συνεισφέρῃ τι διὰ νὰ ἦναι αὐτός ὁ μόνος κτήτωρ, πρὸς τοῦτο δ' ἐξέδωκε καὶ διαταγὴν, ἀπαγορεύουσαν πᾶσαν πρὸς τοῦτο προσφορὰν. Ἀφοῦ δ' ἡ ἐκκλησία ἐτελείωσε, πῖναξ τις ἐτέθη ἐν αὐτῇ φέρων τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡς κτήτορος, ἀλλὰ τὴν νύκτα, ἐνφ' ἑκοιμάτῳ, εἶδε καθ' ὕπνον ὅτι ἀγγελὸς τις ἀφαιρέσας τὸν πῖνακα τοῦτον ἔθεσεν ἄλλον φέροντα τὸ ὄνομα γυναϊκῶς τινος χήρας. Τὸ δράμα τοῦτο ἐκαυλήθη ἐπὶ τρεῖς νύκτας κατὰ σειρὰν, θυμωθεὶς δ' ὁ βασιλεὺς προσεκάλεσε τὴν χήραν καὶ τὴν ἠρώτησε, «Τί ἔκαμες καὶ παρέβης τὴν διαταγὴν μου;»

Ἐρέμυσσε τότε ἡ γυνὴ ἀπεκρίθη, «Ἀγαπῶ τὸν Θεὸν καὶ ἠθέλησα νὰ κάμω τι πρὸς δόξαν Του καὶ διὰ τὴν ἐκκλησίαν Του. Ἐπειδὴ δ' ἡ συνεισφορὰ ἦτο ἀπηγορευμένη, ἐγὼ ἐν τῇ πτωχείᾳ μου ἔφερον ἄχυρα εἰς τοὺς ἵππους, οἵτινες μετέφερον τοὺς λίθους τοῦ»

Ὁ βασιλεὺς εἶδε τότε, ὅτι αὐτὸς μὲν εἰργάσθη μόνον διὰ τὴν ἰδίαν του δόξαν, ἐνῷ ἡ χήρα διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ διετάξεν ὅπως τὸ ὄνομά της γραφῆ ἐπὶ τῆς πλακῆς ἐκείνης ἀντὶ τοῦ ἴδιου του ὀνόματος. (ἐκ τοῦ Ἀ. τῆς Ἀνατολῆς.)

— Γὰ σχολεῖα τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης ἐν Ἀμερικῇ ἐφοιτῶντο κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ 1,021,282 μαθητῶν. Ἐκ ἐξ τῶν 30,820 διδασκάλων, οἵτινες ἐδίδασκον ἐν αὐτοῖς 23,151 ἦσαν γυναῖκες. Κατ' ἀναλογία δὲ ὁ ἐτήσιος μισθός, ὃν ἕκαστος διδασκαλὸς ἐλάμβανεν, ἦτο 2,250 φρ. Ὡς δὲ τὸ ποσὸν τὸ ὅποιον ἐδαπανήθη εἰς μισθοὺς ἀνῆλθεν εἰς 46,653,030 φρ.

— Εἰς τὴν Πετρούπολιν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο 980 γυναῖκες ἀκολουθοῦσι τὰ ἀνώτατα μαθήματα. Ἐκ τούτων δὲ 610 εἶναι ἐξ εὐγενοῦς καταγωγῆς. Ἐξ ὧν 321 σπουδάζουσι φυσικὴν καὶ μαθηματικὰ καὶ 417 φιλολογίαν.

Πρόβλημα.

Φιλότης Ἐφημέρις τῶν Παιδῶν I

Εἶμαι πλήρης ἀντιφάσεων εὐρίσκωμαι πανταχοῦ καὶ ἔμωσ δυσκόλως θὰ μὲ εἶδον οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Ἐφημ. τῶν Παιδῶν.» Ἐνίοτε εἶμαι πολὺ σκοτεινὸν, ἄλλοτε δὴναταί τις νὰ ἴδῃ διὰ μέσου μου.

Διὰ νὰ σὰς δεῖξω μὲ τί εἶμαι ὁμοιον, ἴδου σὰς ἐκθέτω ὀλίγα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ μου. Ἵσως δυσκολευθῆτε νὰ πιστεύσετε ὅτι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα δύναται νὰ ἔγῃ τῶσας ἐναντίας ἰδιότητάς, ἀλλὰ τοῦτο δύναται νὰ ἐξηγηθῆ ἐκ τούτου, ὅτι ἀδικίῳως μεταβάλλομαι.

Ἔχω πολλὰ ὀνόματα καὶ πολλὰς μορφάς, δύναμαι νὰ λάβω ὁποιοῦνδήποτε χρῶμα θελήσῃ τις, μεταβαλλόμενον ὡς ὁ χαμικιέων. Δύναμαι νὰ γένω τῶσων μικρῶν, ἕτοιμ ἢ κεφαλὴ μιᾶς καρφίδος, ἢ μέγα ὥστε νὰ χρειασθῶσι τὰ ἐπιθετὰ ὑ π ε ρ μ ε τ ρ ο ς, μ ε γ ῖ ς τ ο ς, κτλ., διὰ νὰ μὲ ἐκπράξουν.

Εἶμαι σκληρὸν, εἶμαι μαλακόν—εἶμαι γλυκὸν, εἶμαι πικρὸν—εἶμαι ἤτυχον, εἶμαι παραχῶδες. Εἶμαι θολόν, εἶμαι καθαρόν—εἶμαι γαλήνιον, εἶμαι παραγοπιόν—εἶμαι θερμόν, εἶμαι ψυχρόν. Ἐνίοτε εἶμαι ἡ καθαυτὸ ἀδυναμία, ἄλλοτε τῶσων ἰσχυρόν, ὥστε κατορθῶναι πράγματα, τὰ ὅποια οἱ ἰσχυρότατοι ἀνθρώποι ἢ ἵπποι δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμωσι; φέρον ἐπὶ τῶν ὤμων ἡ

σῶρον κατόπιν μου διὰ κοιλάδων καὶ ὄρεων βάρη μέγιστα, χωρὶς νὰ σταθῶ οὐδεμίαν στιγμὴν ν' ἀναπνεύσω.

Χωρὶς ἐμὲ δὲν δύνασθε νὰ ζήσητε, ἂν καὶ γίνωμαι αἰτία θανάτου εἰς χιλιάδας καὶ μυριάδας ἀνθρώπων καὶ ζῶων κατ' ἔτος. Συγχρόνως ὁμοίως, ὅπως πολλοὶ τῶν καλῶν ἱατρῶν ἐνφ' ὀνομαίῳ πολλοῦς, συντρέχω εἰς τὴν ἀνάρρωσιν καὶ χιλιάδων χωρὶς δὲ νὰ κωχῆθῶ, ἠμπορῶ νὰ εἰπω, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλο τι εἰς τὸν κόσμον ὑψηλιώτερον ἐμοῦ. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ζῶα, πτηνὰ, καὶ ἔχθρες, δένδρα καὶ ἄνθη, δὲν δύνανται νὰ ζήσουν χωρὶς ἐμοῦ. Ἐνίοτε ἀνέρχομαι ἐκ τῶν κάτω, ἄλλοτε κατέρχομαι ἐκ τῶν ἄνω, καθὼς μὲ ἔλλα ἐυκόλωτερον. Τινὲς τῶν ἀνθρώπων μὲ θεωροῦν βάρος περιττόν, διότι, λέγουσιν, ἔρχομαι, ὅταν δὲν με χρειάζονται, ἄλλοι εὐλογοῦν τὴν ἔλευσιν καὶ παρουσίαν μου, καὶ ἄλλοι εἶναι τῶσων ἔξυμνοι, ὥστε ἠμποροῦν νὰ προείπω τὴν ἔλευσίν μου, ἀλλὰ μὲ βίας τὰς προσπαθείας των δὲν κατόρθωσαν ἀκόμη νὰ τὴν ἐμποδίσουν. Ὅθεν ἔρχομαι ὅταν καὶ ὁσάκις μὲ ἀρέσει.

Εἶμαι μέγας ταπεινότητος, διέρχομαι δὲ κατ' ἔτος πολλὰς καὶ διαφόρους χώρας, παντοῦ δὲ μὲ ὑποδέχονται συνήθως οἱ ἄνθρωποι μετὰ χαρᾶς. Ἄλλ' ὅταν ἦμαι δρομαίος, τίποτε δὲν δύναται νὰ μὲ σταματήσῃ, τρέχω δὲ μὲ ὀρμὴν τρομακτικὴν, καταστρέφων πᾶν ὅ,τι ἀπαντῶ εἰς τὴν ὁδόν μου.

Εἶμαι τῶσων ἐπιτηδέσις εἰς τὸ νὰ κατέρχομαι ὄρη καὶ βράχους, ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ ἀποκρημότατα δύναμαι νὰ καταβῶ μὲ μεγάλην εὐκολίαν, μάλιστα χαίρω κατερχόμενος καὶ φάλλω μελωδικῶς, ἢ κάμνω κρότον ὡς τὸν τῆς βροντῆς.

Φοβοῦμαι μὲν καὶ τὴν θερμότητα, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον τὸ ψῦχος, διότι μὲ προσβάλλει μέχρις ὀστέων καὶ πολλὰκις μεταβάλλει ὄχι μόνον τὴν μορφήν μου ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδιότητάς μου, καὶ ἀντὶ νὰ ἦμαι εὐχάριστος καὶ ἀγαπητὸς σύντροφος, γίνομαι δυσάρεστος καὶ ἀπεχθής, ὅταν δὲ φθάσω εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην οἱ ἄνθρωποι εὐχαριστοῦνται νὰ μὲ καταφρονῶν, νὰ μὲ καταπατοῦν καὶ ἀκόμη νὰ κόπτουν τὸ πρόσωπόν μου μὲ κοπτερά ἔργαλετα.

Ἐνίοτε τοὺς ἐκδικούμαι καὶ ἐγὼ, ἀναποδογυρίζων τοὺς βασανιστάς μου, ὅταν δὲ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τρέχουν ἐπάνω μου, ἀνοίγω διὰ μέσῳ τὸ στόμα μου καὶ τοὺς καταπίνω!

Γνωρίζω πολλὰ παῖδια καὶ κοράσια καὶ μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Ἐφημ. τῶν Παιδῶν.» τὰ ὅποια δὲν πολυνοσοῦν μένουνται μερικῶς ἀπὸ τὰς μεταμορφώσεις μου. Ἄλλ' εἶναι ἄλλα, τὰ ὅποια μὲ προσκαλοῦνται νὰ φιλήσω τὰς παρεΐδας των μὲ τὰ μαλακὰ γέλη μου, ὁσάκις εὐρίσκονται εἰς παραγῆν, τὸ δὲ παράξενον, ὅτι οἱ γονεῖς των τότε προσπαθοῦν νὰ μὲ ξεφορτωθῶν!

Τέλος πάντων εἰς ὁποιαδήποτε μορφήν καὶ ἂν φαίνομαι, εἰ μόνον μὲ μεταχειρίζεσθε φρονίμως καὶ καλῶς, σὰς ὑπόσχομαι νὰ σὰς φαίνομαι χρήσιμος, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν δὲ ταύτην σὰς ἀρῶμαι ὄρεται, ἐλπίζων, ὅτι θὰ εὐρήτε τὸ ὄνομά μου καὶ θὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὴν καλὴν συμβουλήν μου.

Ὁ φίλος σας Υ. Ρ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Τὰ ὀνόματα τίνων πόλεων ἀναφέρονται ἐν τῇ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίῳ;
2. Τίνων ἀνδρῶν ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὰ ὀνόματα μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Εὐαγγελιστοῦ;
3. Εἰς ποῖα μέρη τοῦ Εὐαγγελίου τούτου ὁ Χριστὸς παρέχει ἀποδείξεις, ὅτι γνωρίζει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων;